

הנחת התי' בלתי מוגה

בס"ד. יו"ד שבט ה'תשמ"ב.

באזי' לגני' אחותי כלה', ומביא על זה כ"ק מו"ח ארמו"ר בעל ההילולא במאמרו ד"ה דה? (שניתן על יד' ללמדו ביו"ד שבט בפס' הראשונה וגם בהשני' שלאח"ה) דאיתא במדרש רבב' לגני' לגנוני', למקום שהי' עיקר הנחתה, דעיקר שכינה בנחתונה היחה'. אלא שע"ז הענייני' הנלתי' צריכים שכינה שכינה מלמטה למעלה, עד לקיע השבעי', ואח"כ עמדו ז' צדיקים, וכל השבעי' את השכינה מלמעלה למטה, עד שבא משה שהוא השכינה שאין תחתון למטה ממנה. ועד"ז הוא בנוג' לכאיו"א מישראל, שניתן להם הכת' משה רבינו, ע"י תורה צוה לנו משה מורשה קהלה' יעקב, להמשיך את השכינה (עוד יותר) למטה בארץ. וזהו צדיקים יירשו ארץ וישכנו לעד עליה', דעבודת הצדיקים, שקאי' על כאו"א מישראל כמ"שי' ועמך כולם צדיקים, היא להשכיך ולהמשיך את השכינה (בהזינת שוכן עדיים, למטה בארץ, ובאופן דלעך, תמידות ונצחיות, והמשכה זו היא ע"י העבודה דאתכפיא ואתפכא כמאמריו כד אתכפיא סטיא אסתלק יקרא דקו"ב בכולהו עלמין, דמה שהמשכה זו נקראת בשם אסתלק הוא למעילתא, גילול' אור הסוכ"ע שאינו מצומצם במידות והגבלת הכלים. ובכ"ז להמשיך אור זה (שלמעלה ממדידת והגבלת) בעוה"ז הגשמי, הנה על זה בא הצירוף ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, דע"י שלקחים (וט"ו) דברים גשמיים ועושים מהם מקדש לו ית', ע"י נעשה ושכנתי בתוכם, המשכה עיקר שכינה בנחתונים.

ופע"ז מכאן מה שהמשכו הי' מעצ' שטיים ודחתלה המשכו הי' בקורשים שנועשו מעצ' שטיים כמ"שי' ולע"ז את הקרשים עצ' בהקורשים שנועשו מעצ' שטיים

-
- שיים -
- (1) שה"ש ה' א. (2) ה"ש"ת. נדפס בסה"מ ה"ש"ת ע' 111 ואילך.
  - (3) שהש"ר שם. וש"נ. (4) ויק"ר פכ"ט, יא.
  - (5) תניא רפ"ו. (6) ראה תניא רפמ"ב. (7) ברכה לג, ד.
  - (8) תהלים לז, כט. (9) ישעי' ס, כא. (10) ראה בהנמסר ברד"ה באחי לגני' הנ"ל בהערה. (11) ראה זח"ב קמ"ב, ב. תניא פכ"ז (לד, א). תו"א ויקהל פט, ד. לקו"ת ר"פ פקודי. חוקת סה, ב. (12) ראה תו"א שם. (13) תרומה כה, ח. (14) פרש"י עה"פ תרומה שם, ב (ודעה זקנים מבע"ה). תחומא תרומה ה' שהש"ר פ"ד, יג. זח"ב קמ"ב, א. (15) בהחי' עה"פ שם, ז. כלי יקר עה"פ שם, ג. וראה זח"ב קל"ה, א. (16) פ"ג ואילך. (17) תרומה כו, טו. וראה ראב"ע עה"פ.

משא"כ ע"י התורה, הרי נאמר תען לשוני אמרת, כעונה את הקורא, ואיתמר מלשון איתמר שבגמרא הוא לשון דבר הנלמד מאיל"ו, שהוא בטל בתכלית, ע"ז המבואר במשה רבינו שהי' שכינה מדברת מתוך גרונו, הנה ע"י ביטול זה ממשיך גם מבחי' המאציל.

והנה דוגמה ענין התורה שענינה ביטול כני"ל הוא ג"כ עבודת התשובה, וכמבואר בלקו"ת האזינו, דענין התשובה הוא להיות והרור תשוב אל האלקים אשר נחנהו, בחי' הביטול בתכלית. וזהו מ"ש והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי, ד' לשונות של גאולה, ומבואר ע"ז בד"ה לכן אמר לבניי גו' דשנת תרע"א, ד' לשונות אלו של גאולה הם כנגד ה' בחי' שבתשובה שרמזו בפסוקט סור מרע ועשה טוב ובקש שלום ורדפהו, סור מרע הוא ענין הוצאתי אתכם מסבלות מצרים, שיוצא ממצרים וגבולים רח"ל, והצלתי הי"ע ועשה טוב, שע"ז הוא גואל את הניצוצות קדושה, ובפרט בעבודת התשובה הרי גואל גם הניצוצות קדושה שבעבודה ע"ד הרגיל צריך לדחותם, וע"י עבודת התשובה הוא מעלה גם את ניצוצות אלו. וגאלתי ולקחתי הוא בחי' בקש שלום כמבואר בארוכה בתרע"ה.

והנה בהמאמר שם (בתרע"ה) מביא ג"כ מ"ש בזה"ל דה"ד לשונות של גאולה הו"ע ד' פעמים אמר שבאמת ויצ"ב, ומבאר שם, פיע"ד, פעמים אמר קודם עזרת וד"פ אמר בעזרת, ה' פעמים אמר שקודם עזרת ה' ה' גאולות דיצי"מ, וד' פעמים אמר שבעזרת ה' ה' גאולות דלעתידי, בגאולות האמיתית והשלילה, במהרה בימינו ממש.

-
- * -----
- (14) תהלים קיט, קעב. (15) לקו"ת פקודי ו, א. בתעלות כה, ב. ועוד. (16) נסמן בלקו"ת ח"ד ע' 1087. (17) עא, ג ואילך.
  - (18) קהלת יב, ז. (19) סה"מ תרע"ח ע' קל"ש ואילך. וראה גם או"ה פרשתנו ע' קכז ואילך. כה"ז ב'תקפה ואילך. ס"ע ב'תקפו ואילך. לקו"ת ח"א ע' 21. ובכ"מ.
  - (20) תהלים לד, טו. (21) לקו"ת בלק עג, ב ואילך. ובכ"מ.
  - (22) זח"ב רטז, ב.

הנחת התי' בלתי מוגה

דמלהכיים, ונתתי לך מהלכים ביד היומדים האלה. וְעָשִׂיתָ לך מקדש ושבחתי בחוכם, המשבח עיניך שִׁבְיָנָה ויעד להמשכת העצמות (ושכונתי), באתי לגני לגנוני, דִּבְרַתְךָ שֶׁל תְּבַנְיָהּ, דעננת הדירה הוא, שנמצא בה בכל עומות ומהותה וכמשי' השמים ושמי השמים לא יכלולך אף כי הבית הזה, והגם שהשמים ושמי השמים (עולמות הכי ערונני), לֹא יִכְלְלוּךָ, וְהָיָה הַבַּיִת הַזֶּה דווקא, (שנעשה ע"י עבודת ישראל, ועש' לך מקדש) הוא דירה לעצמותיו. וְאֹמַר עַל זֶה ושכנתי בחוכם לשון רבים, בתוך כל אחד ואחד מלשאלתי, וְהַחֲלִיף ההמשכה (ושכנתי) היא לְבָבְךָ של כאו"א מלשאלתי, וע"י כל נדב"ב לכו יביאה את תרומת ה' ³⁶, ו"ג וט"ו דברים שמהם נעשה המשכה, נעשה ושכנתי בחוכם (כפשוטו), במשכן הגשמי, משכן דאיקרי מַקְדָּשְׁךָ, ובפרט בבית המקדש ³⁷, הבית הזה, שבו הי' ושכנתי באופן נעלה יותר, ועאכו"כ בבית המקדש השלישי ³⁸, שיבנה במהרה במיניו ממש ע"י משיח צדקנו.

וממשיך בהמאמר ⁴⁰ דהו"ג הטעם על מה שנקראים ישראל בשם צבאות הוי"ה ⁴¹, צבא מלשון חיל, כי העבודה להפוך את השקר דעולם והשטות דלעו"ז לקדושה, הוא באופן של מַלְחָמָה, שינצחון המלחמה הוא ע"י אנשי חיל דוקא. וזהו גם מה שאמר זה (צבאות הוי"ה) ניתן לישראל בציאתם ממצרים דוקא, כי מלחמה זו היא בעיקר בזמן הגלות, מחילי מגלות מצרים, וזהו גם מה שאמר החושן והשקד דעולם הוא עוד יותר, וצריך ללחום עמו, ולהפכו לקדושה, שע"י"ז נעשה היציאה והגאולה מהגלות. וְהָיָה עֲנִיף תְּבַנְיָהּ היא נטוע שבטביל גיצוח המלחמה מִבְּזָבְד את כל הגלות. וזהו מה שבטביל גיצוח המלחמה מִבְּזָבְד המלך את כל אוצרותיו ואוצרות אבותיו, שאינו משמש בהם לשום דבר (גם לא לדברים הנחוצים ביותר), ואעפ"כ בעת המלחמה הוא מבזבז לא את -

- (32) זכרי' ג, ז. וראה לקו"ת רי"פ בחוקותי. ונכ"מ.
- (33) אוה"ח בלק ע' תתקצ"ו. המשך תרס"ו ס"ע ג. מה"מ תרע"ח ע"ג. צג"ג. (34) מ"א ח, כז. וראה ד"ה ר' ברנ"י פתח תרמ"ג ר"ח שער האהבה פ"ו קרוב לחלות. (36) ויקהל לה, ה.
- (37) עירובין ב, א. (38) ראה שהשי"ר פ"א, טז (ג). תו"א ר"פ ויגש (מג, ד). ונכ"מ. (39) ראה תו"א פ"א, טז (ג). ונכ"מ. (40) ונכ"מ. (41) בא ר"ב, מא.

הנחת ה' בלתי מוגה

שטים עומדים, דלהיות שהמשכת עיניך שכינה בחתונות היא ע"י העבודה דאתפניא ואתפכא כו"ל, לכן הי' מעצי שטים. עֲבִירָה הוא מלשון שותפו, והוא השטות דלעו"ז, אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטותי ⁴², כי כל אחד מישראל (מצד טבעו) אינו שייך שייעשה איזה ענין שהוא היפך רצון ה', ובלישאל הדורה ⁴³ ונפש כי תחטא ⁴⁴ תורה, דאפילו כשנפשו ⁴⁵ כל או"ז ⁴⁶, ומה שאדם עובר עברה הוא רק מצד הרוח שטות דלעו"ז. וזהו גם ענין הקריש' שהיו מעצי שטים, קָרַשׁ אותיות שקר, והוא השקר דעולם, שמעלי' דמסתיר על האמת, ואמת הוי' לעולם שאמתית המציאות של כל הנומצאים היא אמתית המצאן ⁴⁷. הרי ההרגש דעולם הוא שדורא מציאות לעצמה והוא השקר דעולם שקשור עם השטות דלעו"ז. והעבודה דועשית את הקריש' למשכן עצי שטים עומדים היא לגלות את האמת בעולם (ואמת הוי' לעולם) ע"י ההתבוננות לְכָרְךָ ⁴⁸ וכמ"ש הרמב"ם ⁴⁹ שהיא לבוא לאהבה ה' ויראה ה' ויהי שִׁתְּכֹנְנוֹ האדם במעשיו כו' ויראה מהו חכמתו כו' לדע' השם הגדול, דג' לשונות אלן שִׁתְּכֹנְנוֹ, חכמתו, לידע' הם ג' המוחין חב"ד"ז, שע"י"ז דוקא באים לאהבה ויראה, שהם (גם) הרוש והיסוד דקיימם כל ויתירה ⁵⁰, וע"י"ז מתבטל השטות דלעו"ז והשקר דעולם, ויתירה מזו, שמהפכתי אותן לשטות דקדושה (עצי שטים) וקדש המשכן (קריש' למשכן), אהתפכא תשוכתי ⁵¹ לנהורא ומרירו ⁵² למיתקא ⁵³ ובראפון דקריש' גו' עֲוָדָתְךָ ⁵⁴ בג' גמט שרופים עומדים (למעלה) ⁵⁵, וכל עוד אלף ליהיותם נעשים ע"י עבודה האדם (ועשית) ⁵⁶ והם חביבים ונעלים יותר משרפים עומדימי ⁵⁷, שיש בזה גם העלוי

- (18) ראה סנהדרין ק"ז. א. ספרי רי"פ בלק. במדבר"ר פ"ח, כב. תנחומא בלק ע"ג. (19) סוטה ג, א. (20) ח"ג יג, ריש ע"ב. א. (21) ויקרא ד, ב. (22) ראה לקו"ש קרח תשמ"א ס"ז. (23) משלי יב, כא. (24) תהלים קי"ד, ב. (25) רמב"ם ריש הל' יסוה"ת. (26) שם פ"ב ה"ב. (27) ראה לקו"ש ח"י ריש ע' 235. (28) תניא פ"ד. וראה גם פפירוש" לרמב"ם שם ח"א. (29) ראה זה"א ד' א. תניא פ"י (טו, סע"א).
- (30) ישע"י ו, ב. שמו"ר פל"ג, ד. פל"ה, ו. וראה המשך מים רבים תרל"ו פק"יג. (31) ראה שמו"ר פל"ג שם.

הנחת ה' בלתי מוגה

דלמעה מעלה עד איך קץ, ענין האוצר. ומבאר זה, דפירוש ש
 אור איים הוא לא שהוא אור של איים, חיינו שאיים קאי רק על
 העצמות שממנו נמצא האור, כי אם שהוא עצמו הוא איים.
 והטעם על זה מה שגם האור לבד ולא עצם איים הוא איים.
 והמאור. דהגם שהוא הארץ לבד ולא עצם איים הוא איים.
 ומכיון שהעצמות (המאור) הוא בכחית פשיטות ובכחית אור.
 סוף איך סוף בתכלית השלמות, ועד שהוא למעלה מכל הדור,
 דסוף וחלף, לכן גם האור הוא איים. ועפ"ז מבאר הפירוש
 ואור איים למטה משה עד איך תכלית, דגם כמו שהוא נמשך למטה
 ע"י המטה, הוא בבחי' איים. דהגם שבכדי שיהיה המציאות דמטה הוא
 ע"י העצמים דמכיון שהוא מצ"ע הוא איים וכל"ג חייב, בכדי
 שיהיה המציאות הספירות והעולמות שבכחית נבול הוא דוקא
 ע"י העצמים וכמבואר באר"י דהיינו, שבכחית ה"י אור איים
 ממלא את מקום החלל, ולא הי"י מקום לעמידת העולמות, ורק ע"י
 העצמים נעשה מקום ושבו נמשך קו קצר ומצומצם שממנו נהדרה
 כל סדר ההשתלשלות. אלא שענין העצמים המבואר כאן הוא לא
 ענין הטיולוג מה שטיולוג אורו הגדול על הצד (כי העצמים
 דסילוק אינו פועל) בהיקו ובהאר שבהמטה ואינו קובע ומכריח
 שיהיה בגבול, כי איים מה שצמצם את האור שיהיה במדה
 ונגבול, אעפ"כ, גם כמו שהוא נמשך בעולמות (ע"י העצמים)
 ובעולמות גופא נמדדה הכי תחתונה, למטה משה עד איך תכלית
 הוא בכחית איים וכל"ג, כמבואר בהמאמר פ"ט הענינים שבה.
 ויש להוסיף, דלא זו בלבד, דגם למטה משה נשאר האור בכחית
 איים אלא יתירה מזו, דע"י ההמשכה למטה משה עד איך
 תכלית, מתוסף עילוי נעלה באור. דמכיון שעיקר שכינה
 בתחתונים -

* וזהו החידוש שבהמאמר דההילולא פ"ב, דהגם שהצמצום
 פועל מדירה והגבולה, אעפ"כ לא צמצם את הכל"ג שבו.
 -----
 (52) ראה בארוכה המשך תריס"ו ס"ע קעב. המשך תערי"ב ח"א
 פנ"ג ואילך. המשך ר"ה תש"ז בתחלתו. ובכ"מ. (53) ע"י היכל
 א ענ"ב. אוצרות חיים ומכו"ש בתחלתו. (54) ראה המשך
 תערי"ב ח"ב ע' תתקפ"ז. ותקצ"מ, דצמצום הראשון שני
 ענינים ההתעלמות והסילוק דאור הכל"ג, והמדירה בהאר
 שלהאיר העולמות. (55) פ"ב ואילך. וראה בארוכה ר"ה נאתי
 לגני תשכ"ב, תשכ"ג ותשכ"ד.

את כל האוצרות ונותן אותם (ע"י הפקידים) לאנשי החיל בכדי
 לנצח את המלחמה, לפי שענין הנוצחון נוגע בעצם נפשו. ועד"ז
 הוא בהקב"ה, הרי' אלקים צבאות⁴², שנק' (גם) בשם צבאות על
 שם שהוא נלחם עם הרשעים⁴⁵, דענין הנוצחון נוגע בכחית
 בעצמות ית', ובכדי שישאל דעולום, הוא מוכזב את כל
 ישראל לא ישקול⁴⁴ (היפך השקר דעולום), וכאז"א מישאל שהוא יוצא
 האוצרות ונותנם לצבאות הוי', לכאז"א מישאל שהוא יוצא
 צבאות לשמט את קצונם⁴⁵, בכדי לנצח את המלחמה, ועד לנצחון
 אמיתי שלא יצטרכו למלחמה כלל, פדה בשלום נפש⁴⁶, דאמיתיות
 ענין הפד' בשלום הוא שלא שייך כלל כל הענין דקרב ומלחמה,
 וכמו שהי' ביימי שלמה, שלמה שמו ושלום ושקט אתו על ישראל
 ביימי⁴⁷, ועוד למעלה יתקנה⁴⁸, כמו שיהי' בקרוב ממש בנאולה
 האמתית ע"י משיח צדקנו⁴⁹.

וממשיך בפרק יב [דפרק זה הוא מכוון לשנה זו - שנת ה"ב
 בפסע השנה], וכידוע שכל פרק מעשרים הפרקים של המשך
 הוא מכוון לשנה אחת. ולאחר שנשלמו עשרים שנה
 הראשונים מתחיל המנין דעשרים שנים השניים שגם הם מחיאמיים
 לעשרים פרקים אלו, כל שנה לפרק אחד. ויש לומר, דשתי
 פעמים עשרים שנים אלו הם ענין כפ"ד להבין ענין תאוץ
 כפולות השניים לענין הגאולות⁵⁰, שבכדי להבין ענין תאוץ
 למעלה, יובן זה ע"פ מאמר תקול"ז⁵¹, אור איים למעלה מעלה עד
 איך קץ, ולמטה משה עד איך תכלית. והיינו דענין האוצר הוא
 כחית למעלה מעלה עד איך קץ, אלא שבכדי לבאר גודל המעלה
 והעילוי שבה, הוא מבואר תחלה גודל המעלה והעילוי דענין
 למטה משה עד איך תכלית, שע"י יובן במכ"ש גודל העילוי

דלמעלה -
 (42) תהלים פ, כ. (43) שמו"ר פ"ג, ו. (44) ש"א טו, כט.
 (45) ראה קידושין בסופה. (46) תהלים נה, יט. (47) דה"א
 כב, ט. (48) ראה ר"ה פדה בשלום תרע"ד פשע"ד (המשך תערי"ב
 ח"ב ע' תשטט ואילך). ובארובה - פ"ד זה דשנת תש"ו.
 (49) ראה בארוכה ר"ה פדה בשלום לכי"ק אדהאמ"צ פ"יא (שערי
 תשובה ח"א נה, ג ואילך). (50) פ"ד פ"א פ"ה, במד"ר פ"יה
 בא. יל"ש לך לך רמת סד, שלי"ה קע"ד, כ. הונא ונתבאר באותה
 לך לך (כבר ד) תע"ד, א ואילך. ד"ה ויאמר גו' לך לך תרכ"ז
 (סה"מ תרכ"ז ע' טו). (51) ראה תקול"ז סוף תנ"ד. ד"ה יתרו
 (לך, סע"ג).

תנתת ה' בלתי מנוגה

(מה שמדבר ומשתעשע עם בנו) שבאה ע"י שמעצם או עצמו
 שבביל בנו הקטן היא בחינה נעלית יותר בהאב מכמו שהי'
 לפני שמעצם או עצמו מכיון שהאהבה לבנו הקטן הוא ענין
 עצמי שנוגעה לעצמותו של האב, למעלה מכל הגלילויים.
 והנה פירוש הנ"ל של כ"ק אדמו"ר הזקן בענין אליו ולא

למחזורי שאליו קאי על העצמות, יש לקשר גם עם הידוע
 שאדמו"ר הז' אומר בחפלתו א"ר ויל' ועגאר נכטש איב
 ויל' ניש דאיינן ג"ע איך ויל' וניש דאיינן עוה"ב כו' איך
 ויל' מער ניש דאיינן ענין זה (מה שהי' שמער לשון זה
 להעצמות ממש) שהרי ענין זה (מה שהי' שמער לשון זה
 מאדמו"ר הזקן מובא) בהמשך ובחור ביאר לענין האהבה דמי
 לי בשמים ועמר לא הפנתי בארץ, וענין מי לי בשמים קאי גם
 על בחינת סוכה הכללי שלפני האצרות, כמבואר בשער היחוד
 לכ"ק אדמו"ר האמצעי. דמור מונב' שכוונתו בי"איר ויל' זע
 גאר נישט כו' היא לכל הגלילויים, גם להגלילויים הכי נעליים
 שלפני העצמות ממש, ומא"ס לפירוש נאליו ולא דרך למדוה"ו
 היא להעצמות ממש, ומא"ס לפירוש נאליו ולא דרך למדוה"ו
 שאליו קאי על העצמות. וע"י שסיפור זה (דאופת חפלה אדמו"ר
 הזקן) העתיק כ"ק אדמו"ר הצ"ע ככל הענינים שבמאשר שיש מצות
 התפלה, נעשה זה הוראה לכל הענינים שיש מצות הוראה
 לכאן"א מישראל, ובפרט לאלו שלמדו ענין זה [מכיון הוראה]
 זה ניתן ללמדו (ככל הענינים שבחידושי חסידות חב"ד) באופן
 דהבנה והשגה, אפשר גם להיות מיוחד עם ענין זה ביחוד
 נפלא, שעבודתם בחפלה חתי' מעי' זה, שלא לרצות בשום דבר
 רק בעצמותו ית', בהתאם לפירוש הפשוט דאליו ולא לצדוה"ו
 שאליו קאי על העצמות.

ויש לקשר זה גם עם מה שמבאר כ"ק אדמו"ר מהר"ש בד"ה נפתלי
 אילה שלוחה הנותן אמרי שפר דשנה תרכ"ז, דיש לדקדק
 שמחמיל בלשון נקבה ומסיים בלשון זכר, ומבאר שמי' דכל
 שמחמיל בלשון נקבה ומסיים בלשון זכר, ומבאר שמי' דכל
 הענינים -

- 65) סה"מ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"מ (קלה, סעי"א).
- 66) בטה"מ"צ שם. (67) תהלים עג, כה. (68) פי"ב. (69) ראה
 גם ד"ה בכל דור ודור די"א ניסן ה'תשל"ד. (70) זח"ג נג, ב
 (71) ראה חני"א פ"ה (ט, ב). (72) נדפס בטה"מ מרכ"ז (הוצאת
 קה"ת תש"א) ע' תג. (73) ע' תנח.

הנחת ה' בלתי מונב'

בחתונת יום ה' ונגנני של עצמותו הוא דוקא בעוה"ז החתון
 שאין חתון למטה מגנו, הרי נמצא ר"ע של שאור נמשך למטה
 מטה עד אין תכלית מתוסף ענין חדש שלא הי' גם קודם
 העצמות, (נמשכת העצמות). ויש לקשר זה עם מאמר הידוע של כ"ק
 אדמו"ר הזקן עה"פ"מ ברה"ו אלוקי' בכל קראנו אליו
 וארז"ל אליו ולא למדוה"ו, דפירוש הפירוש הוא שאליו קאי
 על האורות המתלבשים בכלים, ופירוש הפירוש הוא שאליו קאי
 על האלקות שבהכלים גופא, ופירוש הפירוש הוא שאליו קאי על
 העצמות. וזהו בכל קראנו אלקי' תפלות של כל אחד מישראל.
 היא לא לנחית האורות שמתלבשים בכלים וגם לא להאורות כמו
 שהם לפני עצמם, כי אם, לעצמותו ומחותו ית'.

וזה גופא הוא הטעם על מה שהי' הנמצוא בהאור, כי ע"י
 העצמות דוקא, מתוסף עילוי שלא הי' מקודם, ירידה
 צורך עילי'. וכידוע תורת הפעולה (שהקב"ה עשה כמה
 עצמותם דרך כמה עולמות כדי שיהי' כו' (להאדם, ע"י
 עבודתו) אחרות עם הקב"ה שהכוונה במ"ש אחרות עם הקב"ה
 היא לכהינה זו (שאומו לפני כו' כל הענין דעשה כמה עצמותים,
 עצמות אור א"ס שאין שייך בו כל הענין דעצמותים, ועל שאין
 שייך גם לשלול ממנו ענין עצמות. וכן מובן גם מתורת הרב
 המגיד בהחלת שני ספריו (ספר לקו"א וספר או"ח), דמה
 שמצא הש"ח בביכורו את בחינתו, הוא כדמיון אב העצמות או
 שכלו ומדבר דברי קטנות בשביל בני הקטן. ומכיון דמה שהאב
 מצמצם ומשפיל את עצמו להשתעשע עם בני הקטן דמה מצד
 האהבה עצמית דאב לבנו [דכמו"כ הוא גם בהנמשל. ואדרבא, מה
 שאהבה האב לבן היא אהבה עצמית הוא לפי שכן הוא למעלה,
 וככל הענינים שנשלטו מהו"ק, הרי נמצא שההמשכה
 (מה) -

- 56) "הינים יום י"א תשרי.
- 57) ואחזקן ד, ז.
- 58) ספר יהוא בפרשת שחזרה הבאה. (59) של"ב פי"ב. וי"מ
 בלקו"ח ויקרא (הוהפסוק) נא, ג. שרש מצות התפלה להצ"צ פי"ב.
- 60) ראה נארוכה בהש"ח חתונה דהחזקתו זו לאחר המאמר.
- 61) ראה ראה המשך חתונה ח"ב פשמי"ס. סה"מ תרפ"ו ע' לה. וכו"מ.
- 62) כתר שם טוב סי' רצב. וראה גם או"ח להח"מ ר"פ בהעלותו.
- 63) ראה או"ח להח"מ פה, סעי"ד. ד"ה לכה דודי תרפ"ט ספ"ב
 (סה"מ קונטרסים ח"א כא, א.). (64) לשון אדמו"ר בתנאי רפ"ג.

הנחת ה' בלתי מונב'

שיש עולמות בלי מספר (כמ"ש) ועולמות אין מספר א"א ועולמות אלא עולמות), הרי במילא יש גם צמצומים בלי מספר, צמצום לכל עולם. ומכיון שכללות כל העולמות נחלקים לג' עולמות כלליים, בהיאח, יציאה וע"י, לכך גם כללות כל הצמצומים נחלקים לג' צמצומים כלליים.* וכמו שמבאר ה"ק אדמו"ר (מהר"ש"ב) נ"ע בהמשך חרס"ות, שהתורה העולמות היא ע"י צמצומים, צמצום א' הוא מן המצטל לאצילות והיא מה שהאור נחצמצם לכוא בשם הוי' (ד' אותיות דשם הוי' שמורים על ע"ס דאצילות), וצמצום הב' הוא מצטלות לכי"ע והוא מה שהאור דשם הוי' נחצמצם בשם אלפים להיות מקור לנבראים, וצמצום הג' הוא שגם ההארה דשם אלפים מקור לנבראים, היא בהעלם והסתר מהנבראים, שע"י נעשו הנבראים ליש גמור, הנה תכלית כל הצמצומים הוא (כמבואר בתורה הנעש"ט) כדי שיהי' כו' אחרת עם הקב"ה, בהינתן תקב"ה שעשה את הצמצומים, שאין שייך בו כל ענין הצמצום, עצמותו ית'. ובשביל זה הני' כל הצמצומים, בכדי שיהי' להאדם, לכל אחד מישראל, אחרת עם הקב"ה (עצמותו ית'), ועד לאחדות אמיתית, שאין שייך לכלל לחלק ביניהם, ישראל וקוב"ה כולא יחד.

וזתו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכם לשון רבים בתור כאו"א מישראל, שכל אחד מישראל פועל ע"י עבודתו [בפרט ע"י עבודת התפלה, אליו ולא למדו"ר] להיות אחדות עם הקב"ה, עם עצמותו ית'. וכל זה אינו מספיק עדיון

וצריך -

(*) ראה תניא רפמ"ט: פרטי בחינת ההסתר וההעלם. עצמו מספר. א"א דרך כלל הם שלשה מיני צמצומים כלליים, לשלשה מיני עולמות כלליים. והם שלשה עולמות ביי"ע.

(**) השייכות דג' צמצומים אל (שבהמשך חרס"ו שם) לג' הצמצומים של ג' עולמות ביי"ע (שבתניא שם) היא - כי כל עולם כלול מכל העולמות.

(76) שה"ש ו, ה. זח"ג עא, ב. הקדמת תקו"ז קרוב לסופה. וראה גם זח"ג נח, ב. (77) ד"ה כי תבואו בו, ושבתה (ע' רכג). (78) ראה זח"ג עג, א.

הענינים שלאחרי הצמצום הם בחינת נקבה, חש כחו כנקבה, וכמ"ש"א אתה הוא הוי' לברך את עשית את השמים גו', את חסר ה' לשון נקבה, לפי שהמשכה האור שנעשה מקור לעולמות (את עשית את השמים גו' הארץ) הוא ע"י הצמצום [כמו שמבאר גם בד"ה להביך ענין או"א"ש"פ (דענין זה שייך להנקודה דפרק זה שבהמשך באתי לגני), שבהחינת האור א"ס הוי' ההתהוות באופן אחר גמרי ומה שנתהוה עולמות מוגבלים הוא ע"י הצמצום דוקא]. וזהו נפתלי אלה שלוחה לשון נקבה, נפתלי הוא דוקא מלשון תפלה. וענין התפלה הוא בקשה על מילוי החסרון שנעשה ע"י הצמצום. וכה זה ניתן לכל אחד מישראל שחיי' תפלתו באופן זה, וכן לפעול ע"י תפלתו שיחמלא החסרון שנעשה ע"י הצמצום, ע"י שנמשך האור, כמו שהי' לפני הצמצום, וכזה גופא תכלית העילוי, ועד להמשכה העצמות, וכפירוש הפשוט באליו ולא למדו"ר שקאי על הצמצום.

וע"פ כל הנ"ל יוכן גודל העילוי דענין למטה מטה עד אין תכלית. ולא זו בלבד (שגם) כמו שהאור בא למטה הוא נשאר בבחינת אין סוף (כמבואר בהמשך ההילולא פ"ב) אלא יתירה מזו. דע"י ההמשכה למטה מטה, מתוסף ענין חדש שלא הי' לפני הצמצום, המשכה העצמות. ובשביל זה הני' כל הצמצומים, דהגם שהלשון בהמאמר דהו"א הוא שהתהוות העולמות ה"ה ע"י הצמצום שהי' באו"א"ס ב"ה, צמצום לשון יחיד, הרי באמת יש בזה צמצומים רבנים עד אין קץ. וכתורה הבצע"ט (שהובאו לעיל) שהקב"ה עשה כמה צמצומים דרך כמה עולמות, דלשון "כמה" מורה על מספר בלתי מסוים, כי מכיון

שיש -

(*) ומה שאומר בהמאמר צמצום לשון יחיד, הוא לפי שבמאמר זה נודע רק הענין דאו"א"ס למטה מטה עד ארץ תכלית, שגם "למטה", עם היות שהתהוות ה"מטה" היא ע"י הצמצום, מ"מ נשאר האור א"ס. אבל לא נחית כאן בפרט ענין הצמצומים, כי זו סוגיית אחרת שאינה שייכות (באופן ישיר) להמאמר. ועד כדי כך לא נחית בזה, עד שאינו מזכיר גם ענין הצמצום דסלילות שהוצרך להיות לפני הצמצום שפועל בהגבלה, כנ"ל בפנים (משיחת ליל חמשה עשר בשבט שנה זו).

(74) נחמי' ט, ו. (75) טה"מ שם ע' תבא. הנתת ה' בלתי מוגה

וצריך לעשות גם את העולם דירה לעצמותו ית', ע"י ועשו לי מקדש מי"ג וט"ו דברים הגשמיים שכוללים כל הענינים שבעוה"ז הגשמי, ונתן עי"ז נעשה ושכנתי בחוכם (כפשוטו), במשכן ומקדש הגשמי, וגם כללוהו כל העולם, ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פני הוי' דיברתי, שגם בשר הגשמי יראה אלקות, ועי"ז דוקא נשלמת הכוונה דדירה בתחתונים, דעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו ונעשה גנוני של הקב"ה, דירה לעצמותו.

וכל זה נעשה ע"י מעשינו ועבודתנו עכשיו בזמן הגלות, ע"י שכל אחד מישראל יוצא בצבא ללחום עם השטות דלעו"ז והשקר דעולם, והקב"ה נתן את כל האוצרות, ובאופן דבורו, לצבאות הוי', לכאז"א מירשאל שיצא בצבא, לנצח את המלחמה, ולעשות את העולם דירה לו ית', בגאולה האמתית (נשמות בגופים), ביחד עם האוצרות אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך המלחמה), לאוצרו הקדושה, אך אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחריה שנה⁸², בנערנו ובזקנינו גו' בננינו ובבנותינו⁸³, וכספם וזהבם אתם⁸⁴, כספם וזהבם ברוחניות (כולל גם האוצרות שעל ידם מנצחים את המלחמה) וכספם וזהבם בגשמיות, ובשמת עולם על ראשם⁸⁵, ובמהרה בימינו ממש.

*

(79) ישע"י מ, ה, 80) ראה תו"ח תצוה תפב, א ואילן. שער האמונה פכ"ה. וראה גם תניא פל"ו (מו, א), 81) ראה תניא רפל"ז. 82) עקב יא, יב. 83) בא י, ט, 84) ישע"י ט, ט, 85) שם לה, י, נא, יא.

הנחת הית' בלתי מוגה

כס"ד. ש"פ בשלה, י"ג שבט ה'תשמ"ב. הנחת הית' בלתי מוגה ויבוא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים, ויאמר משה אל יהושע

בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק גו' ומדייק בזה כ"ס מו"ח אדמו"ר במאמר ד"ה זה דשנת ה'תש"ג, דצלה"ב, דמכיון שעצת משה ע"פ מאמר הוי' הוא בחר לנו אנשים, אנשים ל' רכבים, אי"כ הוליל ויצאו וילחמו, או צאו, ולמה אמר צא, ליחיד. גם צלה"ב, מה שמשיענו הכתוב שעמלק נלחם עם ישראל ברפידים, והלא כבר נאמר לפני זה ויחנו ברפידים, והי' מובן מעצמו שמלחמת עמלק הייתה ברפידים. ור"ל פירושו איך רפידים אלא עליהם. ועפ"ז מובן מה שהכתוב מדייק תורה לכן בא השונא עליהם. ופ"ז מובן בא שהכתוב מדייק לומר שמלחמת עמלק הייתה ברפידים, שבוזה בא הכתוב לבאר סיבת מלחמת עמלק, שהיא לפי שרפו ידיהם מדברת תורה. אבל עדיין צלה"ב (כמו שמדייקים בזה במ"א), מהו הלשון שרפו ידיהם, והרי המדובר כאן הוא ברפיון בל ימור התורה, ובשייכות לל ימור התורה, שענינה הגנה והשגה, או עכ"פ דבור, אינו מתאים הלשון רפיון ידים, והוליל שרפו את עצמם מדברי תורה, והענין הוא, דהנה מכוון בתנאי דלכל איש ישראל יש שתי נשמות שהן שתי נפשות, נפש אחת מצד הקליפה וטס"א, ונפש השנייה היא חלק אלקה ממעל למשי, ושתי נפשות אלו נלחמות זו עם זו לכבוש את הגוף, כמ"ש ולאום מלאום יאמן. ובכדי לנצח את מלחמת היצר, שנפש האלקית תכבוש את הגוף, הנה ע"ז אמרו רז"לי בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין, ואם פגע בו מנוול זה משכחו לביית המדרש, היינו, שובת התורה יכול הוא לנצח את מלחמת היצר. ולא רק באופן של אתכפיא בלבד, אלא גם באופן של אתהפכא, שמהפך את נפש הבהמית, להיות ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, בשני יצורי⁸⁰ שזהו דיוק הלשון תבלין (בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין), שמהפך את היצור וקושה אותו לתבלין. ומכיון

שמות -

- 1) פשתני יד, ח-ט. 2) נדפס בסה"מ החשי"ט ע' 34 (השני) ואילן. 3) פשתני שם, א. 4) יל"ש עה"פ (ומז רמג). מכילתא עה"פ. וראה גם מנהדרין קו, א. תנומתא בשלה כה. יתרו ג.
- 5) ראה גם ד"ה הנ"ל פ"א (סה"מ שם ס"ע 34). 6) פ"א (ה, ב).
- 7) שם רפ"ב. 8) תולדות כה, כג. וראה תניא פ"ט. 9) ראה קידושינו ל, ב. ושי"ג. 10) ואחזקו ו, ה. ברכות נד, א (במשה). ספרי (הובא בפ"ש) עה"פ. וראה ד"ה הנ"ל רפ"ו (סה"מ שם ע' 40). 11) ראה תניא פכ"ז (לד, ב).